

Хаджинова Софія Михайлівна

Керівник: Ковтун Віктор Іванович

Сюжетна-тематична композиція

Назва: «Не всякий політ веде до свободи»

Анотація:

Моя дипломна робота «Не всякий політ веде до свободи» — це особиста спроба переосмислення досвіду еміграції через живопис. Я звертаюся до образу, кольору, простору, щоб передати те, що словами висловити важко: емоційну розірваність, втрату опори, адаптацію до нового, і водночас прагнення зберегти зв'язок із собою. Мистецтво для мене стало способом продовжити діалог з минулим, пережити втрату дому й вибудувати нову внутрішню реальність.

У центрі композиції — жіноча фігура, зображена у боковій, захисній позі. Вона не зустрічає погляду глядача, бо перебуває у внутрішньому процесі — стані напруги, вразливості, але й гідності. Її сукня — глибокого ультрамаринового відтінку — як символ глибини, тиші, що несе пам'ять. Шарф, що тріпоче на вітрі, червоного кольору — це дихання тривоги, болю, але й руху, життя. Фон — блідо-блакитний, розмитий і ніби напівпрозорий, навмисно позбавлений чіткості, як і саме відчуття реальності під час еміграції, коли все знайоме стає примарним.

На задньому плані — темний Успенський собор. Це не просто архітектура, а символ міста, в якому я живу — Гельсінкі. Він є точкою, що тримає в собі зв'язок із новим домом, але також і з вірою. Водночас я вкладаю в нього іронічний підтекст: ми віримо в Бога, але часто не віримо в себе, у власні сили. Цей контраст — між зовнішньою величчю і внутрішньою крихкістю — важливий для

мене.

Над фігурою — білі птахи. Вони символізують надію, рух, свободу думки. Це мрії, які не покинули людину навіть після втрати. Вони легкі, протилежні за вагою до масивного собору, але саме вони несуть енергію майбутнього.

Мій твір передає стан внутрішньої напруги, тиші, спроби зібрати себе заново. Я хочу, щоб глядач відчув не лише біль чи розгубленість, а і тиху силу, що народжується з кризи. Це робота про крихкість, але і про надію. Про те, що після втрати завжди можливий новий сенс.

Annotation:

My diploma work “Not Every Flight Leads to Freedom” is a personal attempt to rethink the experience of emigration through painting. I turn to image, color, and space to express what is difficult to say in words: emotional fragmentation, loss of stability, adaptation to a new environment, and at the same time, the desire to maintain a connection with myself. Art has become a way for me to continue the dialogue with the past, to process the loss of home, and to build a new internal reality.

At the center of the composition is a female figure shown in a sideways, protective pose. She does not meet the viewer’s gaze, as she is immersed in an inner process — a state of tension, vulnerability, yet also dignity. Her dress is a deep ultramarine, symbolizing depth and silence that holds memory. The red scarf fluttering in the wind expresses the breath of anxiety and pain, but also movement and life. The pale blue background is blurred and semi-transparent, deliberately lacking clarity, like the feeling of reality during emigration when everything familiar becomes ghostly.

In the background stands the dark Uspenski Cathedral. It is not just architecture but a symbol of the city where I live — Helsinki. It holds a connection to a new home, but also to faith. At the same time, I embed an ironic subtext: we believe in God, yet often don’t believe in ourselves, in our own strength. This contrast — between external grandeur and inner fragility — is important to me.

Above the figure are white birds. They symbolize hope, movement, and freedom of thought. These are dreams that remain even after loss. They are light, in contrast to the massive cathedral, yet they carry the energy of the future.

My work conveys a state of inner tension, quietness, and the attempt to gather oneself anew. I want the viewer to feel not only pain or confusion but also the quiet strength born from crisis. This is a work about fragility — but also about hope. About the idea that after loss, a new meaning is always possible.